

Dzieje Słowian i świata na tle religii – 19

15 kwietnia 2022

Organizacja świata przez bogów po drugim potopie

Po kataklizmie drugiego potopu 8,3 tys. lat p.n.e., decyzją rady bogów (Anunnaków, plejadiańskich i centauriańskich renegatów, oraz bogów azjatyckich) zostały wytypowane cztery nowe, główne regiony odnowy życia na Ziemi. 1 – Bliski Wschód – prehistoryczny Sumer, 2 – Dolina Anahuac w Meksyku i Jukatan, 3 – Doliny Indusu i Saraswati, oraz północny i centralny region Chin, 4 – Dorzecze Nilu – prehistoryczny Egipt.

W tym okresie historycznym istniało na świecie wiele różnych innych cywilizacji i kultur: Iranu – ziemi Ariów, Elamu – aryjska, Vinca – słowiańska europejska, uralsko-ałtajska – słowiańska azjatycka, dolin Indusu i Saraswati, Chin, Peru, Jukatanu, doliny Meksyku, Krety – minojska, Cyklad – cykladzka i inne. Przez następne tysiąclecia następował stopniowy rozwój życia i cywilizacji na Ziemi w tych centrach.

Anunnaki wyznaczyli dla siebie Region Neutralny (Dil Mun). Był to region bogów, tak zwana „ziemia święta”, którym był półwysep Synaj aż do Libanu. Zbudowali tam port kosmiczny dla „latających rydwanów” i rakiet, którego dowódcą został bóg Utu/Szamasz. Na wzgórzu na platformie Moria (obecna Jerozolima) obok portu lotniczego powstało centrum kontroli lotów. Port lotniczy zbudowano również w Baalbeku, gdzie panował bóg Baal. A także w Egipcie, w dużym warownym kompleksie miejsko-świątynnym Iunu, znanym jako Heliopolis. Według przekazów z tego portu wznosił się ku firmamentowi bóg

Atum i lądował na nim bóg Ra/Marduk. Inne takie porty funkcjonowały również w Etiopii, Peru, Meksyku i Indiach.

7800 lat p.n.e. wybuchła, kolejna, tym razem II wojna piramidowa między Anunnakami, czyli w pojęciu biblijnym bogami. Potomkowie Enlila wystąpili przeciw potomkom Enkiego z roszczeniami co do Wielkiej Piramidy w Gizie. Piramida ta była kosmicznym wielofunkcyjnym urządzeniem. Służyła między innymi do celów wojennych, komunikacyjnych, utrzymywała na Ziemi równowagę elektromagnetyczną w powiązaniu z innymi obiektami. Wojna trwała 300 lat i zakończyła się mediacją bogini Ninhursag, która doprowadziła do rozbrojenia Wielkiej Piramidy. Wymontowano z niej zainstalowane tam urządzenia i kryształy, czyli zlikwidowano przyczyny sporu. Po zakończeniu II wojny piramidowej około 7500 lat p.n.e., Marduk który został uznany za głównego winowajcę w tej wojnie, decyzją rady bogów został zesłany na banicję do Mezoameryki.

Począwszy od 7050 roku p.n.e. w Egipcie władzę pełniła III dynastia półbogów, reprezentowało ją 30 półbogów, towarzyszy Horusa, którzy zarządzili Egiptem przez 3650 lat, do 3400 p.n.e. Po rządach półbogów nastąpił okres 350 lat chaosu i walk między królami Dolnego i Górnego Egiptu o dominację i zjednoczenie kraju. Egipt zjednoczył około 3050 roku p.n.e. pochodzący z Górnego Egiptu Menes, prawodawca, który został królem całego Egiptu i dał początek dynastii faraonów.

4000 lat p.n.e. władca Nibiru Anu wraz z małżonką Antu złożyli oficjalną wizytę na Ziemi. W tym okresie planeta Nibiru dotarła w rejon Układu Słonecznego. Byli goszczeni w świętym okręgu miejskim w Uruk. Odwiedzili także złotonośne tereny w Ameryce Południowej. Podczas rozmów zapadła decyzja o stopniowej redukcji liczby Anunnaków na Ziemi.

Anunnaki byli to okupanci, którzy przejmowali istniejące, wcześniej stworzone przez ludzi cywilizacje i kultury na Ziemi. Ale zdarzali się też wśród nich pozytywni władcy i nauczyciele, którzy wnosili pozytywne elementy w rozwój

cywilizacji.

Po ostatnim drugim potopie spowodowanym przez Anunnaków i późniejszych ich walkach, ludzkość na Ziemi odbudowała się i stworzone zostały przez ludzi różne kultury będące zaczątkiem nowych ludzkich cywilizacji. Anunnaki postanowili przejąć znowu władzę nad ludźmi i ich dorobek kulturowy i cywilizacyjny, tak jak czynili to przed obydwojma potopami.

Najważniejszą, przejętą przez Anunnaków cywilizacją ludzką około 3800 lat p.n.e. był Sumer, na którego obszarze urzędowali. Było to ich centrum zarządzania. Pod ich nadzorem i według ich planów ludzie przebudowali miasta wraz z odbudowanymi i nowo utworzonymi świątyniami i okręgami bogów, a także sieć osad wiejskich. Stąd bogowie planowali i organizowali powstanie nowych centrów cywilizacyjnych pod swoją kontrolą w innych przez siebie nadzorowanych rejonach.

Nibiruanie-Anunnaki pozwolili ludziom zachować tylko część wiedzy: pisanie, rachowanie, administracji państwowej, rolnictwa, budownictwa, rzemiosła, itp., lecz nie udostępnili wysoko rozwiniętej techniki, technologii, oraz związanej z nimi wiedzy.

Anunnaki nadzorowali ludzkość poprzez ustanowionych przez siebie królów i kapłanów. Ich rezydencje były w większych miastach, w tak zwanych świątyniach miejskich, z zigguratami i niezbędną infrastrukturą. Na szczycie zigguratu znajdowało się lądowisko pojazdów latających tak zwanych „latających rydwanów” boga, oraz jego dom z ziemską obsługą, później nazwany świątynią. Dostęp do boga i jego domu był utrudniony i ściśle strzeżony. Tylko kapłani i królowie, wybrani i osobiście wskazani przez boga mogli się z nim kontaktować i przebywać w jego otoczeniu.

3700 lat p.n.e. Anunnaki utworzyli w Sumerze ziemskie królestwo. Królem nazwanym „pasterzem ludzi” został Alulim. Alulim był pół-Nibiruaninem (hybrydą). Pierwszą stolicą

zostało miasto Kisz. Rządy Alulima nadzorował bóg Ninurta, pierworodny syn Enlila i Ninmah.

Około 3400 lat p.n.e. na rozkaz Enlila został zniszczony potężny ziggurat w Babilonie wraz z lądowiskiem pojazdów latających i domem boga (świątynią) wybudowane z polecenia Marduka. Ten ziggurat w Babilonie był biblijną wieżą Babel. Tym sposobem Anunnaki chcieli ograniczyć możliwości dominacji i knowań wojennych Marduka i jego zwolenników.

Około 3111 lat p.n.e. władzę boga nad Egiptem przejął Marduk, gdzie dotąd władzę boga pełnił jego młodszy brat Thot/Ningiszzida, który udał się do Ameryki Środkowej ze swoimi zwolennikami. Zabrał z sobą czarnych z Afryki Zachodniej (Ghany) wyspecjalizowanych w górnictwie, byli to późniejsi negroidalni Olmekowie. Tam działał jako mistrz, nauczyciel, prawodawca i mag, wśród ludów Mezoameryki; Azteków, Tolteków i Majów.

Występował jako bóg Quetzalcoatl (Pierzasty Wąż) w Meksyku, Kukulkan na Jukatanie, Wirakocza w Boliwii i Peru. Pozytywne cechy Thota, kłóćą się z krwawymi ofiarami z ludzi praktykowanymi przez niektóre ludy Mezoameryki. Krwawe ofiary wprowadził Marduk, którego symbolem był wąż lub smok wąż, a który przebywał wcześniej przez ponad dwa tysiące lat na banicji w Mezoameryce, po II wojnie piramidowej. Marduk po powrocie do Mezopotamii i Egiptu dalej mieszał wśród wszystkich ludów nad którymi władzę mieli Anunnaki.

Około 2900 lat p.n.e. Anunnaki ustanowili królestwo Fenicji. Nadzór boski nad regionem Fenicji otrzymał Baal z Asztarte.

Marduk po objęciu władzy nad Egiptem nadal walczył o supremację nad całym światem oraz pozycję najwyższego boga w Radzie bogów. Cały czas siał intrygi pomiędzy bogami oraz pomiędzy królestwami, napuszczając jednych na drugich. Odtąd przez 1000 lat trwały między młodszymi bogami Anunnaków liczne i okrutne prywatne walki na wszystkich frontach. Do

uczestnictwa w nich byli zmuszani ludzie, którzy ginęli tysiącami, a ziemie na których żyli były pustoszone i stawały się nieużytkami.

Nannar/Nanna/Sin – pierworodny synem Enlila i Ninlil, miał duże wpływy polityczne i religijne w Mezopotamii. Żoną Nanny była Ningal, z którą miał dwoje dzieci, Inannę/Isztar oraz Utu/Szamasza. Nanna wraz ze swoją małżonką mieszkali w Harranie w świętym okręgu, w boskiej świątyni Ehulhul, która była głównym miejscem kultu Nanny. Jego świątynie i miejsca kultu zlokalizowane były także w innych miastach na Bliskiego Wschodu. Nanna był opiekuńczym bogiem Ur. On też wyznaczył króla Ur-Nammę jako swojego reprezentanta i władcę w Sumerze, zakładając III dynastię z Ur.

Obszar Mezopotamii aż po Syrię włącznie zasiedlony był w większości przez ludność aryjsko-słowińską. Od połowy III tysiąclecia p.n.e. Mezopotamia stała się celem łupieżczych wypraw koczowniczych ludów semickich z Półwyspu Arabskiego. Pierwszym koczowniczym ludem semickim który najechał i okupował Mezopotamię byli Akadyjczycy. Podczas, gdy sumeryjscy królowie miast-państw prowadzili ze sobą bratobójcze wojny, na północnych rubieżach kraju wzrosło w siłę potężne semickie plemię Akadów. Na krótki czas, około roku 2350 p.n.e., król Lugalzagesi z III dynastii z Uruk zjednoczył Sumer pod swoim berłem, jednak po 25 latach rządów został pokonany przez Sargona, zwanego później wielkim. Akadyjczycy najpierw zasiedlili i podporządkowali sobie należące do Sumeru tereny a następnie pod wodzą króla Sargona zbrojnie opanowali cały Sumer. Bezpośrednią pieczę nad Sargonem sprawowała Inanna, to był jej król i jej królestwo. W środkowej Mezopotamii utworzyli swoją prowincję Akad ze stolicą o tej same nazwie, a rdzenną ludność zepchnęli na margines. Podbili również Elam – starożytne państwo aryjsko-słowińskie sąsiadujące z Sumerem, leżące na terenach obecnego południowo-zachodniego Iranu nad Zatoką Perską. Sargon tytułował się między innymi „zdobywcą Elamu”.

Prowadząc kolejne podboje Akadyjczycy opanowali cały obszar Mezopotamii tworząc swoje imperium od Zatoki Perskiej pod Morze Śródziemne. Semickie imperium akadyjskie założone przez Sargona Wielkiego datuje się na lata (2334-2193) p.n.e. Najeźdźcy przyjęli dorobek cywilizacyjny Sumerów, zachowując przy tym własny język. Posługiwali się pismem sumeryjskim – klinowym, dostosowując je do własnego języka.

Rdzenna aryjska ludność Sumeru dążyła do wyzwolenia się spod okupacji znienawidzonych Semitów. Wewnątrz imperium nastąpiły powstania podporządkowanych królestw na czele z aryjsko-słowiańskim królestwem Elamu. Z zewnątrz na pomoc do rozbicia i unicestwienia semickiego imperium zostali ściągnięci aryjscy Gutejowie. Były to wojownicze plemiona z gór Zagros zamieszkujące obecnie między innymi dzisiejszy Kurdystan, który w starożytności nazywany był Guteją. Gutejowie byli protoplastami Kurdów. Za protoplastów Kurdów uważa się również Medów, prawdopodobnie potomków Gutejów. Gutejowie przedstawiani są z rogami turów na głowie, byli to aryjsko-słowiańscy Indoscytowie, nazywani inaczej Turańczykami.

Najazdy Gutejów na Mezopotamię zaznaczyły się już w okresie szczytowym istnienia imperium akadyjskiego. Około 2230 p.n.e. Gutejowie opanowali znaczne połacie środkowej i południowej Mezopotamii, marginalizując resztki państwa akadyjskiego do okolic jego stolicy w Akadzie. Na koniec stolica w Akadzie została zrównana z ziemią i ślad po niej zaginął. Odtąd sprawowali oni hegemonię w środkowej i południowej Mezopotamii. Okres gutejski w Sumerze datuje się na lata (2193-2119) p.n.e. Gutejczycy kontrolowali środek i północ Mezopotamii opanowane przez okupującą je ludność semicką. Miasta południa zamieszkałe przez ludność aryjską pozostawały niejako wolne, jedynie musiały płacić trybut Gutejczykom.

To z południa wyrosły dwie najważniejsze dynastie, które odzyskały niepodległość. Dały one początek okresowi rozkwitu na nowo kultury Sumerów. Tak został zapoczątkował okres nowosumeryjski datowany na lata (2119-2005) p.n.e. Do jednej z

głównych dynastii należeli władcy z Lagasz na czele z królem Gudeą z II dynastii, który doprowadził do odbudowy kultury Sumeru. Drugim był król Utuhengal z V dynastii z Uruk, który stanął na czele powstania przeciwko panowaniu Gutejów w Sumerze. Pokonał Gutejczyków i zakończył ich stuletnie rządy.

Po nim władzę w Sumerze pod patronatem Nannara/Nanny przejął Ur-Namma, który założył III dynastię z Ur, panował w latach (2113-2096) p.n.e. Zjednoczył pod swoim panowaniem Sumer i Akad, ogłosił się królem Sumeru i Akadu, nawiązał do tradycji cywilizacji sumeryjskiej. Sumer nie był już jednak taki sam jak przed dwustu laty, kiedy stracił niepodległość podbity przez semicko-akadyjskiego króla Sargona. Sumerowie wtedy stawali się już mniejszością w swoim kraju. A dominującym językiem powoli stawał się język akadyjski. Ur-Namma musiał oprzeć się na obu warstwach narodowych, nawiązując zarówno do tradycji sumeryjskiej jak i akadyjskiej. Poszerzył obszar państwa, które obejmowało nie tylko cały Sumer i Akad, ale także tereny na północy i wschodzie. W tym też okresie został na nowo podbity Elam.

Na przełomie III i II tysiąclecia p.n.e. na Sumer nastąpił kolejny najazd koczowników semickich, po Akadyjczykach, byli to Amoryci. Opanowali znaczne obszary Mezopotamii, dotarli również do Fenicji i Kanaanu. Przyczynili się do upadku sumero-akadyjskiego państwa III dynastii z Ur, przejmując jego kulturę. Do upadku państwa sumero-akadyjskiego i próżni politycznej w Mezopotamii trwającej dwieście lat przyczyniło się głównie śmiertelne promieniowanie radioaktywne i jego skutki powstałe po wybuchu broni atomowej na Synaju w roku 2024 p.n.e. To był kres cywilizacji sumeryjskiej. Amoryci po opanowaniu Mezopotamii stworzyli podstawy pod państwa babilońskie i asyryjskie. Utworzyli na obszarze Międzyrzecza szereg zwalczających się państweczek, z których ostatecznie zwycięzcą okazał się Babilon Hammurabiego (1792-1750 p.n.e.).

2024 lat p.n.e. decyzją rady bogów na półwyspie Synaj została zdetonowana bomba atomowa na terenach istniejącego tam portu

kosmicznego Anunnaków. Tam bowiem była zmagazynowana zaawansowana technicznie broń kosmiczna Anunnaków. Nie chciano dopuścić aby cały kompleks infrastruktury kosmicznej, ciągnący się aż do Libanu, wraz ze zmagazynowaną tam bronią, dostał się w ręce Marduka i jego zwolenników. Wybuch atomowy zniszczył zapasy broni wraz z portem kosmicznym. W czasie tej akcji nastąpił również wybuch bomby atomowej w dolinie Jordanu, w obrębie której było zlokalizowane pięć miast. Dolina ta wraz z ruinami miast została zalana wodami Morza Martwego. W „Biblii” jest to opisane jako zagłada Sodomy i Gomory za domniemane grzechy ludzi.

Promieniowanie po wybuchu nuklearnym rozprzestrzeniło się z wiatrem na południową Mezopotamię, uśmiercając ludzi i zwierzęta. Ofiarą chmur radioaktywnych stał się Sumer, który na wiele lat został wyłączony z życia z powodu zatrutej gleby i wody o czym informują tabliczki zapisane pismem klinowym. Opisy podają ogrom spustoszenia spowodowanego promieniowaniem radioaktywnym miast sumeryjskich; jak Nippur, Uruk, Eridu oraz Ur i upadek cywilizacji Sumeru.

Bogowie nie przewidzieli takiego obrotu sprawy. Przed nadejściem chmury radioaktywnej w pośpiechu uciekli statkami kosmicznymi do swojej bazy na orbitę, również do bazy na Księżycu. Niektórzy ewakuowali się do swoich baz w Afryce Południowej i Mezoameryce. Ludziom kazali także uciekać na północ i na wschód. Zabójcze chmury nie dotarły na północ do Babilonu, gdzie urzędował Marduk, który mimo że nie uzyskał kontroli nad bronią nuklearną, ale dzięki jej detonacji i ucieczce większości bogów, posiadał władzę nad Ziemią. W końcu sam Enlil wydał na to zgodę.

2000 lat p.n.e. Marduk ogłosił się najwyższym i jedynym bogiem wśród innych bogów. Władał Ziemią wraz ze swoimi zwolennikami bogami, w tym reptiliańską agresywną linią bogów, posługując się strachem i przemocą. Urzędował w świętym okręgu w Babilonie w świątyni Esagila.

Nie wszyscy bogowie wrócili po katastrofie na Ziemię. Niemniej Nanna wraz ze swoją małżonką Ningal dalej zamieszkiwali w Harranie, w boskiej świątyni Ehulhul. Nanna był ostatnim z aktywnych bogów Anunnaków przebywających na Ziemi.

610 lat p.n.e. wojska babilońskie zdobyły Harran, zniszczyły miasto i świątynię. Rozgniewany starzejący się Nanna opuścił miasto i odleciał do bazy w kosmosie. Przez następ.n.e. około 50 lat bogowie Anunnaki systematycznie opuszczali Ziemię. Odlatywali do swoich baz kosmicznych na orbicie, Księżycu i Marsie, a później dalej na Nibiru, która 556 lat p.n.e. dotarła ponownie do Układu Słonecznego.

555 lat p.n.e. Nanna w porozumieniu z Mardukiem, ustanowił nowego króla Babilonu Nabonida, panującego w latach (555-539) p.n.e. Po odbudowaniu jego świątyni Ehulhul przez Nabonida bóg Nanna z żoną i świtą przybyli na uroczystości do Harranu. Był to ostatni oficjalny przylot boga Anunnaki na Ziemię, a Nabonid zamyka poczet królów Babilonu.

Po ustanowieniu Nabonida królem Babilonu, Marduk nie dał za wygraną, ponieważ Nabonid chciał tworzyć państwo w stylu bardziej boskim a nie szatańskim. Marduk widząc, że babilońskie imperium Szatana pada, stworzył tym razem perskie imperium Szatana. Jego satańscy kapłani i elita odpowiednio urobili społeczeństwo, aby poddać państwo pod okupację perską, co wiązało się z likwidacją państwa babilońskiego dla zbawiennych celów religijnych.

539 lat p.n.e. król Persów Cyrus II przekroczył Tygrys i wkroczył do Babilonu bez walki. Witany był przez elitę i kapłanów jako wybawca od niby heretyckiego króla Nabonida. Wszedł do świątyni Esagila i podał rękę urzędującemu w niej Mardukowi w geście hołdu dla tego boga. Zostało odnalezione wiele inskrypcji Cyrusa na których jest podane, że jego Pan nazywa się Marduk. Według inskrypcji Marduk jeszcze żył w czasach Cyrusa oraz szedł ramie w ramie z nim na wojnę i pomagał mu w niej odnosić zwycięstwa.

Bogowie Anunnaki (Elohim) w przytłaczającej większości powrócili na swoją planetę Nibiru. Część z nich zginęła na Ziemi, lecz inni, w tym Marduk, skonfliktowany z radą bogów i jego zwolennicy pozostali na Ziemi do czasu naturalnej śmierci.

W tamtych czasach bogowie Anunnaki – okreśłani jako „strażnicy” lub „obserwatorzy” – żyli wśród ludzi na Ziemi, kierując nimi i wykorzystując ich. Najbardziej zaawansowana wiedza, technologia, jej urządzenia i przedmioty, w tym broń, nie były udostępnione przez Anunnaków ludziom. Ludzie zmuszani przez nich do walk posługiwali się prostą bronią, taką jak miecze, włócznie, topory, noże, łuki, rydwany.

Bogowie bezwzględnie wykorzystywali ludzi do rozstrzygania sporów między sobą. Organizowali armie ludzi wyposażone w najprostszą broń i wywoływali wojny na Ziemi. Również osobiście brali udział w walkach, które nadzorowali z powietrza w swoich latających maszynach. Ponadto toczyli walki między sobą w powietrzu, z użyciem nieznanej ludziom broni i wysoko rozwiniętych techniki. Istnieją przekazy o tym, że ludzie byli świadkami takich starć, obserwując ich rezultaty z ziemi. W konsekwencji zaś, w późniejszych czasach, wojny bogów zrodziły wojny ludzi.

Odnotowano zapisy pismem klinowym bądź hieroglificznym oraz przekazy o licznych wypadkach, gdy bóg nadzorując dany region czy dane królestwo, przekazał do dyspozycji króla zaawansowaną broń bogów i sposób jej użycia. Aby ten dokonał podboju innego kraju, wygrał wojnę lub pokonał wroga w bitwie. Na przykład: król Akadu Haramein otrzymał niezwykłą broń od boga Nergala; król Babilonu Hammurabi otrzymał potężne bronie od boga Marduka; faraon Ramzes II otrzymał broń paraliżującą wroga od boga Amona-Ra; królowie Asyrii Salmanasar oraz Senacherib uzyskali bronie, które porażały przerażającym oślepiającym blaskiem od bogów Nergala oraz Asura. Na reliefie przedstawiającym oblężenie miasta Lakisz pokazane są stosowane przez oblegających pociski rakietowe. Szczególnie królowie

mocarstw i imperiów Szatana otrzymywali od bogów Anunnaków zaawansowaną technicznie broń, aby zwyciężali w wojnach i podbojach i budowali kolejne imperia Szatana.

Bogowie Anunnaki przed opuszczeniem Ziemi około 550 lat p.n.e. nie zorganizowali ziemskich rozwiniętych cywilizacji technicznych i nie udostępnili ludziom żadnych zaawansowanych technologii. Generalnie przejawiali skłonność do wywoływania sporów i konfliktów, zarówno lokalnych, jak i globalnych, oraz rozstrzyganie ich na drodze militarnej. Przymusowo angażowali ludzi po obu stronach konfliktu, wyposażonych tylko w prymitywną broń. Między sobą w powietrzu prowadzili walki z użyciem rozwiniętej technologii i broni kosmicznej. Cywilizacje które pozostawili po sobie były zdegenerowane w niektórych kwestiach obyczajowych, moralnych, kulturowych i religijnych; ze względu na prowadzenie ciągłych niszczycielskich wojen na wzór bogów; okrutne i bestialskie traktowanie podbitych miast oraz jeńców; składanie ofiar z ludzi i zwierząt; stosowanie rytualnych mordów na ludziach i dzieciach; praktykowanie niewolnictwa.

W wyniku rządów Anunnaków, Ziemię dotknęły trzy ostatnie największe kataklizmy: zatopienie kontynentu Mu i dwa potopy, które straszliwie zniszczyły i zmieniły powierzchnię naszej planety i jej atmosferę. Egoizm i agresja bogów oraz nieuwzględnianie przez nich konsekwencji własnych działań niemal doprowadziły do całkowitego zniszczenia życia na Ziemi.

Bogowie, opuszczając fizycznie Ziemię, pozostawili tutaj swoich licznych potomków w różnym stopniu wyposażonych w boską pulę genów oraz „błękitną krew” (półbogów-hybrid). Tym samym zapewniając w przyszłości prokreację według ściśle określonych zasad i rozwój silnych, wyposażonych w wiedzę i władzę elit. Czyli linii panujących (rodów królewskich) i linii arystokratycznych (książęcych) oraz linii kapłańskich (religijnych). To ich przedstawiciele od wielu pokoleń wchodziłi w skład różnych starożytnych "tajnych bractw", a później w skład sekretnych i wpływowych łóż masońskich,

działających do dziś. Ich tajna piramidalna struktura organizacyjna nosi nazwę Iluminaci. Cały czas są obecni i działają we władzach rządowych i religijnych, w korporacjach finansowych i przemysłowych – sterują cywilizacją na Ziemi.

Są to ugrupowania w większości czarnych, ponieważ biali zostali w większości z nich wyeliminowani. Biali istnieją i ciągle działają, ale w głębokiej konspiracji, albowiem siły demoniczne i zło opanowały świat. Pozytywne zamiary białych iluminatów jako mędrców posiadających wiedzę, którzy mieli nieść oświatę i pomoc ludzkości zostały poprzez manipulację wypaczone przez czarnych.

Ciąg dalszy nastąpi

Autorstwo: Stan Rzeczy

Źródło: WolneMedia.net